

12. Τὰ περὶ δουλείας ἡ συνήθεια τῆς Νήσου μας συμφωνεῖ μὲ τὴν θέλησιν τοῦ νόμου, καὶ θεωρεῖ ἰσχυρὰν τὴν ἀπόκτησίν της μὲ μόνην τὴν συγκατάθεσιν τῶν μερῶν.

13. Συμφωνεῖ καὶ εἰς τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα εἰς τὸ δέκατον τρίτο ἄθρο ἡ συνήθεια τῆς Νήσου μας μὲ τοῦ νόμου τὴν θέλησιν εἰς ὅλας τὰς νομίμους δουλείας· εἰς δὲ τὸ δικαίωμα τῆς βοσκῆς τῶν ζώων ἄνευ τῆς ὀρητῆς συμφωνίας δὲν δύναται τὰ βοσκήση τι μέρος.

14. Ὅσα ὁ Νόμος δίδει εἰς καθένα πλήρη ἐλευθερίαν τὰ ὑποθηκάζῃ τὰ κτήματά του ὅπως θέλει καὶ τὰ καταδιώκονται τὰ λαθραίως ὑποθηκασμένα εἰς ὅποιονδήποτε χείρας εὗρεθοῦν, οὕτω συμφωνεῖ καὶ ἡ συνήθεια τῆς Νήσου μας χωρὶς τὰ καταγράφονται ὅλαι αἱ ὑποθῆκαι εἰς δημόσιον βιβλίον.

15. Ὡς ὁ νόμος συγχωρεῖ τὴν ὑποθήκην εἰς κινητὰ καὶ ἀκίνητα χωρὶς διάκρισιν, οὕτω πῶς καὶ ἡ συνήθεια τῆς νήσου μας ἐπεκράτησε.

16. Περὶ προνομίων δανείων. Ἐν τὴν νήσον μας προτιμῶνται τῶν ὑπάνδρων γυναικῶν ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν συζύγων των διὰ τὴν προῖκα των· τὰ ἀνήλικα καὶ ἀνίκανα ἐπὶ τῶν κτημάτων τοῦ ἐπιτρόπου.

Ἐν Ἀνάφῃ τῇ 22 Ὀβρίου 1833

Οἱ Δημογέροντες

Α. Ν. Πελεκάνος (;)

Ν. ὄουσος

10. ΑΝΔΡΟΣ¹

II. ΝΗΣΟΙ ΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

11 ΑΙΓΙΝΑ²

Ἀριθ. 640

2423

Αἱ ζητούμεναι παρὰ τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης

Β. Γραμματείας πληροφορίες.

Περὶ ἐπιτροπείας.

1. Οἱ ἐπίτροποι μὲ τὸ νὰ μὴν ἐδιωρίζοντο ἀπὸ δικαστήριον ἢ ἀπὸ τὴν τοπικὴν ἀρ-

¹ Ἐδημοσιεύθη ὑπὸ Δ. ΠΑΣΧΑΛΗ, Νομικὰ ἔθιμα τῆς νήσου Ἀνδρου, εἰς Ἀρχεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν, Ε' (1925) τευχ. Β', καὶ εἰς ἀνάτυπον, εἶτα δὲ ὑπὸ τοῦ ΙΔΙΟΥ Κυκλαδικὰ θέσμινα μετ' ἀνεκδότων ἐγγράφων, εἰς Ἀρχεῖον Ἰδιωτικοῦ δικαίου ΣΤ' (1939), 217 ἐπ.

² Δημοσιεύεται ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ἀνευρεθέντος ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους.

χήν, ἀλλ' οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἀνδρογύνου ἐσχημάτιζον εἶδος τι ἐπιτροπείας, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐπληρώνοντο.

2. Εἰς ὅλους τοὺς ἐκ τοῦ ἰδίου βαθμοῦ ἐνήλικα πλησιεστέρους συγγενεῖς ἦτον τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιτροπείας.
3. Οἱ ἴδιοι αὐτοί, ὡς εἴρηται, συγγενεῖς ἐφρόνιζον καὶ περὶ τῆς ἀναιτροφῆς τοῦ ὀρφανοῦ ἢ τῶν ὀρφανῶν, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἐκποίησην ὀρφανοῦ τινος κτήματος, ὅταν ἐβλεπον τὴν ἀνάγκην, χωρὶς γὰρ ζητῶσιν ἄδειαν τοῦ Δικαστοῦ, μὴ ὑπαρχόντων τακτικῶν Δικαστηρίων.
4. Ἐκ τῶν ὀρφανῶν αὐτῶν τὰ μὲν ἄρρενα, ὅταν ἐφθάναν πλήρη τὸν δέκατον πέμπτον χρόνον τῆς ἡλικίας των ἐλάμβανον τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπικαρπίας τῆς πατρικῆς καὶ μητρικῆς περιουσίας των, ὅταν δὲ ἤθελον γὰρ ἐκποιήσωσι κἄνένα κτῆμα των, ἦτον ὑπόχρεοι γὰρ ζητήσωσι καὶ τὴν συγκατάθεσιν τῶν προορηθέντων συγγενῶν των, καὶ τοῦτο μόνον μέχρι τῶν εἴκοσι χρόνων τῆς ἡλικίας των, τὰ δὲ θήλεα ἦτον ὑπὸ τοὺς συγγενεῖς των (χωρὶς γὰρ παρατηρῆται ἡ ἡλικία των) μέχρις οἷου ἤθελον ὑπανδρευθῆν, ὑπανδρευόμενα δὲ ἐλάμβανον πλήρη τὴν κυριότητα καὶ δεσποτείαν τῶν πατρικῶν καὶ μητρικῶν κτημάτων των.

Περὶ τῆς πατρικῆς ἐξουσίας.

5. Εἰς μὲν τὸν πατέρα ἦτον ἡ ἐξουσία πρὸς τὰ τέκνα των ἕως ὅπου ἦτον ἀνύπανδρα, μετὰ δὲ τὴν ὑπανδρίαν των ἢ, ὡς ἀνωτέρω ἄρθρον 4 εἵπομεν, νόμιμον ἡλικίαν των ἔμενον αὐτεξούσια εἰς δὲ τὴν μητέρα, ἀφοῦ ἀπέθνησκεν ὁ σύζυγός της, εἶχε τὴν ἐξουσίαν πρὶν φθάσωσι τῶν ἐφήβων τὴν ἡλικίαν.
6. τὰ κτήματα τῶν ὑπεξουσίων τέκνων οἱ πατέρες εἶχον τὸ δικαίωμα μόνον γὰρ τὰ νέμονται μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεως αὐτῶν.
7. ὁ πατὴρ εἶχε τὴν ἐξουσίαν ὡς πρὸς τὰ τέκνα του μέχρι τῆς ἐνηλικιότητος ἢ καὶ τῆς ὑπανδρείας αὐτῶν, ἔπειτα ἔπανε· τὸ αὐτὸ ἦτον καὶ διὰ τοὺς ἐγγόνους καὶ λοιποὺς κατιόντας.
8. ἡ ἐξουσία τοῦ πατρός, οἷαν εἶχε πρὸς τὰ ἰδιά του τέκνα, τὴν αὐτὴν εἶχε καὶ ὡς πρὸς τὰ νύοθετούμενα, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ δικαίωμα τῶν νύοθετουμένων ἦτον ἢ ὅτι εἶχε προσυμφωνήσει ὁ νύοθετῶν ἢ ὅτι τοῦ ἔδιδε διὰ προῖκα, ὅταν τὸ ὑπάνδρευεν, ἢ καὶ εἰς τὴν διαθήκην του ὅτι ἔγραφεν, ἢ δὲ νύοθετικὴ ἀδελφότης ἦτον ἀσυγχώρητοι.

Περὶ νομῆς.

9. Ἡ ἐννοια τοῦ ἄρθρου τούτου μένει ἀνεξήγητος, διότι τοιαῦται περιστάσεις, οἷας ἀναφέρει τὸ παρὸν ἄρθρον, δὲν ἔτυχαν εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

Περὶ κυριότητος καὶ περὶ δουλειῶν

10. Εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς κυριότητος ἢ συνήθειά μας ἐφύλαξε τὸν νόμον εἰς τὴν

συγκατάθεσιν τῶν μερῶν καὶ τὴν πραγματικὴν παράδωσιν τοῦ πράγματος· ὅταν ὁ πωλητὴς ἤξευρε νὰ γράψῃ, ἦτον ἀρκετὴ μόνον ἢ ὑπογραφή του, ὁ δὲ ἀγράμματος ἀναγκαίως ὑπογράφετο δι' ἄλλης χειρὸς μὲ τὴν προσθήκην μαρτύρων πάντοτε δύο ἢ καὶ περισσοτέρων, βιβλίον δὲ δημόσιον ὅπου νὰ καταγράφονται αἱ κυριότητες δὲν εἶχομεν.

11. Εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο τὰ περιεχόμενα συμφωνεῖ ἢ συνήθεια μὲ τὸν νόμον καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν.
12. Ἡ ἐννοια τοῦ ἁρθρου τούτου μένει ἀνεξήγητος, διότι δουλεῖται δὲν ὑπῆρξαν ἐνταῦθα πώποτε.
13. Τὸ τῆς βοσκῆς δικαίωμα εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἰδιοκτήτου, ἐκτὸς μόνον ἀπὸ τὰ παρακείμενα εἰς τὴν νῆσον ταύτην κοινὰ νησίδια, ὡς ἐκεῖνα, ὅποιος τῶν πολιτῶν προβάλει ἐκεῖνος καὶ τὰ βόσκει, χωρὶς νὰ κάμῃ περὶ τούτου κάμμίαν συμφωνίαν.

Περὶ προνομίων καὶ ὑποθηκῶν

14. Ἡ συνήθεια ἐδῶ ἦτον νὰ ὑποθηκάζωνται καὶ φανερά καὶ λαθραίως κτήματα, τρίτον ὅμως πρόσωπον εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ καταδιώξῃ τὴν ὑποθήκην. Βιβλίον δὲ τοῦ νὰ καταγράφονται αἱ ὑποθήκαι δὲν ὑπῆρχε.
15. Καὶ εἰς κινητὰ καὶ εἰς ἀκίνητα ἐγίνετο ἢ ὑποθήκη.
16. Αἱ ὑπανδροὶ γυναῖκες διὰ τὴν προῖκα των εἶχον τὸ προνόμιον τῆς προτιμήσεως ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν συζύγων των. Τὰ ἀνήλικα καὶ ἀνίκανα ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν ἐπιτρόπων των, οἱ δὲ προμηθεύσαντες χρήματα διὰ τὴν ἀγοράν τινος ἀκινήτου δὲν ἐπροτιμῶντο ὀλοτελῶς ἀπὸ τοὺς λοιποὺς δανειστάς του. Ἐπὶ Τουρκίας, τὸ κράτος εἶχε τὸ προνόμιον τῆς προτιμήσεως ἐπὶ τῶν κτημάτων τῶν διαχειριστῶν τῶν οἰκονομικῶν.

Ἐν Αἰγίνῃ τῇ 23 Δεκεμβρίου 1833

Οἱ Δημογέροντες Αἰγίνης

Γ. Λογιωτάτου

Α. Α. Παπα Μιχαήλ

Γεώργιος Λεκούριος

Γεώργιος Χατζόγλους

Ν. Λαλαούνης

(Τ. Σ.)

Ἴσον

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας

(Τ. Σ.) Π. Ζωγράφος